

ÉBERT TIBOR

*Feleslegek**Kalász Mártonnak*

*végüket járják a harangok
mert kikoptak a harangozásból
végüket járják az éjszakák
mert elfogytak a neszek
és végüket járják a csöndek
mert megjelentek a patkányhívogató
dadogások s kígyószózatok
végüket járják a fények
mert nincs értelme a világosságnak
végüket járják az érvek szándékok
mert hallgatni kell
és végüket járják a hallgatások
mert felebredtek a dödömbölések
végét járja minden szóbeszéd
mert néma a mondanivaló
végüket járják az imák
mert kérni többet nem lehet
végüket járják a lázadózások
ernyedten fekszenek
jámborság jóság szelídség
mert dobok csaholva indulnak
keresztre feszítésére herélésre
végét járja végakaratom
(körülöttem feleslegek)*

Jégcsapok

Jégcsapok lógnak.
 Három, négy, öt, hat jégcsap.
 Bámulom őket. Megkísértenek.
 Megnyúlnak, lenyúlnak hozzám.
 Aztán amikor megérinteném őket
 gyorsan visszahúzódnak.
 Megismétlődik ez néhányszor,
 fel kell másznom hozzájuk.
 Ragyognak, csillognak valami
 belülről áradó sugárzással.
 A levegőbe kapaszkodom.
 A levegő létráján kúszom felfelé.
 A vonzás fordított, tart,
 Nem esbetem le.
 Minél közelebb kerülök hozzájuk,
 annál erősebb a fényük, mintha
 karcsú, áttetsző lámpák világítanának.
 Csillár, hatágú, nem, most látom,
 hogy több, elbújtak mögöttem
 a hosszú nagyoknál kisebbek,
 szerényebbek, de ugyanúgy sugároznak
 mind. Jégcsapok vibrálása, remegése.
 Már csak néhány lépés... és lucskos
 eső kezd hullani, beborítja arcom.
 Felfelé nézek. Kapaszkodom tíz ujjammal.
 Csurog arcomról a barnás fekete víz.
 Halott eső. Egyre nő, pocsolja alattam.
 S lassan-lassan csúszom visszafelé,
 elég sokáig tart ez, míg földet érek.
 Nézek, nézek a magasba. Lent kalucsnik,
 fekete csillogó kalucsnik várnak rám...

ÉBERT TIBOR (1926) drámaíró, író, költő, kritikus, zeneművész. Pozsonyban született, Budapesten él.